

АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО І ПРОЦЕС

Вікторія Левківська,
аспірантка кафедри економічного права
та економічного судочинства
Навчально-наукового інституту права
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка
ORCID: 0000-0002-5768-4947

DOI 10.32782/2306-9082/2023-49-2

УДК 342.5 (045)

Адміністративно-правові засади забезпечення національної безпеки України в умовах гібридних загроз

Категорії «національна безпека», «суспільний порядок», «суспільна безпека» є ключовими у адміністративно-правовій науці та правозастосовній практиці. Національна безпека складається з суспільних відносин, що визначають систему внутрішніх та зовнішніх умов, що запобігають загрози невизначеному колу осіб. Аналіз сфери національної безпеки передбачає визначення та встановлення кола суспільних відносин, що становлять її зміст.

До них, з позиції Ментух Н. (Shevchuk Oksana, Mentukh Natalia (2022)) можна віднести адміністративно – правові відносини, які:

- створюють умови для розвитку національної безпеки;
- формуються в процесі забезпечення національної безпеки;
- безпосередньо забезпечують національну безпеку. [1]

Всі ці відносини визначають зрештою національну безпеку, під

якою слід розуміти систему внутрішніх та зовнішніх умов економічного, політичного, соціального, екологічного, юридичного та іншого характеру, що запобігають загрози невизначеному колу осіб, з метою забезпечення їхнього життя та здоров'я, прав і свобод, честі та гідності, статевої недоторканності та статевої свободи, а також суспільної моральності, що здійснюється органами державної влади та місцевого самоврядування у взаємодії з громадськими об'єднаннями.

У адміністративно – правовій доктрині національної безпеки необхідно виділити такі елементи: зміст, правові засоби, ціль, гарантії. Норми права, встановлені та санкціоновані державою, визначають систему внутрішніх та зовнішніх умов, що запобігають загрози особистості. Реалізація цих норм у суспільних відносинах становить основний зміст національної безпеки.

Системне та комплексне дослідження проблем адміністративно – правового забезпечення національної безпеки вимагає від вітчизняних та зарубіжних науковців аналізу не лише розвитку своєї науки, а й досліджень у галузі права, політики, державного управління, економіки, психології, соціології, менеджменту тощо. Аналіз може узагальнити результати, досягнуті в галузі, і визначити методи подальших наукових досліджень.

Сучасні погляди на проблематику адміністративно-правових засад функціонування і формування системи державного управління системою національної безпеки в умовах гібридних загроз, практичного вирішення питань державного управління викладені у працях В.Б. Авер'янова, В.Г. Бодрова В.Д., Бакуменка, С.М. Князева, В.М. Князева, Б.В. Литова, В.І. Лугового, О.Г. Мордвінова, В.Я. Малиновського, С.П. Мосова, Н.Р. Нижник, П.І. Надолішнього, В.М. Рижих, В.А. Ребкала, С.М. Серьогіна, Г.П. Ситніка, В.О. Шамрая та ін.

Водночас аналіз сучасної наукової літератури з питань адміністративного права свідчить про те, що в науковому сенсі проблематика системи управління у сфері національної безпеки ще не до кінця вивчена. Теоретико-методологічні основи її формування та організації діяльності розглядаються епізодично в межах самостійних видів, без системного, комплексного та цілісного підходу, оцінки стану національної безпеки, наукових висновків, рекомендацій та пропозицій щодо вдосконалення, особливо в контекст глобальної гібридної війни та умов інформаційної війни.

Мета наукового дослідження полягає у формуванні концептуально значущого уявлення про сутність адміністративно-правові засади забезпечення національної безпеки України в умовах гібридних загроз, що може послужити основою оптимізації норм діючого законодавства, а також

удосконалення правозастосовної діяльності у відповідній сфері.

Сьогодні світ стрімко змінюється під впливом сучасних технологій, які багато в чому зближують людей всієї земної кулі. Дійсно, за допомогою мережі Інтернет ми можемо спілкуватися з будь-якою людиною в будь-якій точці світла, обмінюючись миттєвими повідомленнями з одного боку з іншого боку, розмиваються національні кордони і, що значно важливіше, традиції держав. Глобалізація дуже широко обговорюється в сучасній науковій літературі в різних аспектах. глобалізації та масового поширення сучасних технологій для безпеки держав. Насамперед йдеться про формування єдиного світового інформаційного простору, який кардинально змінює духовне життя суспільства і виступає одним з ключових факторів формування нової національної самосвідомості.

Сучасні ЗМІ та соціальні мережі дозволяють створювати і передавати на будь-які інформаційні продукти. Україна як частина світової інформаційної мережі є також активним споживачем подібного контенту, що формується як на території нашої країни, так і за кордоном.

У результаті відбувається інтенсивний процес міжкультурних комунікацій, слід визнати, що Україна не стільки пропонує світові свої культурні цінності, скільки споживає запропоновані Заходом ціннісні зразки, які вже досить міцно вкоренилися у нашій національній свідомості.

Безумовно, головним джерелом такої «м'якої сили» є Сполучені Штати Америки, які успішно поширили по всьому світу свої «ліберальні цінності». Однак, до речі, Китай прагне до того, щоб на рівних конкурувати зі США на даному ґрунті, активно інвестуючи в розповсюдження своїх культурних цінностей по всьому світу.

Держава набула вирішального значення в умовах збройної агресії Російської Федерації проти України,

соціальної напруги, економічної кризи, диспропорцій у державних відомствах, політичної нестабільності, несформованості структур громадянського суспільства, проблем створення цілісної та ефективної системи національної безпеки. і т.д. Щоб створити ефективну систему національної безпеки та зробити її сумісною з вимогами державно-залежних демократій, соціально-економічних і наукових суспільств, необхідно не лише поєднати зовнішні та внутрішні фактори, які вона забезпечує, а й підняти відповідні теоретичні та методичні питання.

Новіцький Н. (*Novytskyi, H. V, Shcherbyna, L. I., Pyvovarov, V. V, Kartamyshcheva, O. Y., & Lysodyed, O. V. (2022)*), досліджуючи особливості забезпечення національної безпеки у країнах Центральної Європи, зазначає, що у 1991 р. країни Європи розробили «Європейські критерії безпеки інформаційних технологій» (*Criteria for Information Technology Security Evaluation (ITSEC)*), якими, зокрема, визначено завдання забезпечення інформаційної безпеки: захист інформаційних ресурсів від несанкціонованого доступу з метою забезпечення конфіденційності та цілісності інформаційних ресурсів шляхом їх захисту від несанкціонованої модифікації чи знищення, а також забезпечення працездатності систем за допомогою протидії загрозам відмови в обслуговуванні [2, с. 388].

Як зазначає, А. Петерсон (*Preston, A. (2021)*) інструменти «м'якої сили» все активніше використовуються в міжнародній політиці для вирішення різних зовнішньополітичних завдань. [3, с. 239] Ці інструменти включають різні способи іноземного впливу на громадянське суспільство, інформаційно-комунікаційні та соціальні системи держав На вирішення військових, політичних, економічних конфліктів у міжнародних відносинах все активніше впливають інформаційні прийоми формування громадської

думки, фінансово економічні технології впровадженні ня масових стандартів, просування культурно-історичних оцінок моделей національного розвитку, рейтингові оцінки фінансової та соціальної стабільності.

Ці гібридні методи впливу вкрай різноманітні, гнучкі і досить легко адаптуються для різних завдань Не випадково фахівці все активніше говорять про так звані гібридні війни. Це явище все активніше використовується в протистоянні між державами, стає все складніше і багатогранніше, що пов'язано з небезпекою (для всієї цивілізації) застосування сучасних досягнень у галузі військової техніки, яка розвивається так стрімко, що ризик знищення всього людства у разі зіткнення великих і сильних у плані військового оснащення держав все більше зростає.

На сьогоднішній день можна виділити три основні підходи. Відповідно до першого, гібридна війна – це сукупність ворожих дій однієї держави щодо другої, а також різноманітна військова, фінансово-економічна та суспільно-політична підтримка противників правлячого режиму А. Новіковас (*Novikovas, A., Novikoviene, L., Shapoval, R., & Solntseva, K. (2017)*) [4, с. 370].

При другому підході гібридна війна під розуміє поєднання збройних і неозброєних дій однієї держави щодо іншої (даний підхід швидше відноситься до операцій, що носять гібридний характер, коли військові дії супроводжуються, наприклад, інформаційними атаками. Саме за таким сценарієм була проведена операція в Косово) Одним з найбільш визнаних визначень гібридної війни при даному підході є формулювання Міжнародного інституту стратегічних досліджень *Military Balance*, згідно з якою «гібридна операція – це використання військових і невійськових інструментів в інтегрованій кампанії, спрямованій на досягнення раптовості, захоплення

ініціативи та напівініціативи визначення психологічних переваг, використання дипломатичних дій, масштабні та стрімкі інформаційні, електронні та кібероперації, прикриття та приховування військових та розвідувальних дій у поєднанні з економічним тиском» [5, с. 283].

Нарешті, третій підхід – комплексний, при якому визначення гібридної війни складається з ключових особливостей обох підходів, – це сукупність різноманітних неозброєних ворожих дій з обмеженим використанням, при необхідності, збройних сил спеціального призначення; Так, до способів ведення гібридної війни можна віднести: політичний тиск на міжнародній арені; економічні санкції; інформаційні війни; кібервійни; діяльність спецслужб на території супротивника, підтримка опозиції, сепаратистів, а також терористичних організацій, дії, спрямовані на підвищення злочинності (наприклад, наркоторговлі і торгівлі зброєю, людьми, залучення неповнолітніх у злочинний бізнес і т. д.) [6, с. 14].

Таким чином, суть сучасної гібридної війни, на думку Х. Пант (*Pant, H.V., & Vomtakanti, K. (2019)*) полягає в:

- використанні «м'якої сили», заснованої на економічному і політичному впливі;
- економічному «закабалені» противника і економічних війнах; супротивника;
- створення інформаційних агентств на території противника і/або розширення мовлення підконтрольних ЗМІ серед місцевого населення з метою донесення іншого погляду на суспільні процеси і форми [7, с. 836].

За словами професора Аброськіна В. В., в адміністративно-правовій теорії та практиці державного управління сфера адміністративно-політичної діяльності включає сфери національної безпеки, національної оборони, внутрішніх справ, закордонних справ

та правосуддя. Органи управління цих гілок є складовими частинами єдиної державної адміністративної системи, пов'язані з виконавчою владою та активно виконують державні функції. Особливе місце в системі займає національна безпека та органи, що нею керують. Чіткого механізму діяльності державного управління у сфері забезпечення національної безпеки на сьогоднішній день немає, але незаперечним фактом є те, що національна безпека України є об'єктом державного управління [8, с. 16].

Система сектору безпеки і оборони, як суб'єкта забезпечення національної безпеки є доволі різноманітним. Покладені на нього управлінські функції визначені у розділі 4 Закону України «Про національну безпеку України» [9]. Сектор безпеки і оборони України складається з чотирьох взаємопов'язаних елементів (ст. 12): сили оборони; сили безпеки; оборонно-промислового комплексу; громадяни та громадські об'єднання, які добровільно притримують участь у забезпеченні національної безпеки.

Якщо (майже до кінця 2013 р.) доля України залежала від неї самої, від її внутрішніх факторів, якими можна було керувати без зовнішнього втручання, то з початку 2014 р. її доля значною мірою визначалася за межами країни, інколи за участю ООН [10, с. 32], інші міжнародні та європейські інституції. Велику роль у внутрішній загрозі, що виникла, зіграли прорахунки різних державних відомств, які є опорою забезпечення національної безпеки. За сучасних умов усі державні відомства мають об'єднати зусилля для реалізації ідей, проголошених Революцією Гідності, від чого безпосередньо залежить стан інформаційної безпеки [11, с. 155].

Завдяки демократії ми сьогодні маємо різноманіття думок і точок зору. І зараз у цьому контексті ми також маємо забезпечити національну

єдність, яка багато в чому залежить від стану національної безпеки [12, с. 130]. Сучасна державна парадигма національної єдності вимагає від кожного вміння відрізнити справжні національні інтереси від удаваних, штучних, конфесійних національних інтересів. Для реалізації національних інтересів народу після здобуття незалежності ми маємо передусім забезпечити стабільність, добробут, мир та еволюційний розвиток країни та нації [13, с. 57].

Національна безпека не може бути відокремлена від сильної країни, стабільності центральної влади та стабільності суспільства. Захист країни та національна безпека має здійснюватися за відповідним змістом, а її стрижнем і основою є економічна та фінансова безпека. Компоненти національної безпеки не можуть бути стандартними або загальновизнаними для всіх країн [14, с. 118]. Вони залежать від того, в якому стані розвитку чи занепаду перебуває країна. Наприклад, Рада національної безпеки США зосереджена на вирішенні питань захисту власних національних інтересів Сполучених Штатів на глобальному рівні [15, с. 232]. В Україні затяжна внутрішня криза вимагає насамперед цілеспрямованих зусиль для вирішення ширших внутрішніх проблем.

Відповідно до критеріїв класифікації, заснованих на сутності, походження та правових основах, принципи управління національною безпекою поділяються на дві широкі категорії: організаційні принципи та правові принципи. Організаційні аспекти включають: відомчість, лінеарізацію, функціоналізацію, чіткий розподіл праці, централізацію управління, своєчасне управління, раціоналізацію розподілу влади, персональну відповідальність, поєднання керівництва та об'єднання, основні ланки, а також кадрову політику та завдання, діяльність органів виконавчої влади, їх взаємодію та координацію; незалежність

та оперативність надання оперативної інформації; гарантованість права знати; доступність публічної інформації та свободу обміну інформацією; об'єктивність та достовірність інформації; цілісність та точність інформації; законність отримання, використання, поширення та зберігання інформації; опора на громадськість; конкретність; оптимальність; ефективність.

Правовою основою управління національною безпекою України є єдність Конституції, законодавства, адміністративних законів та галузевих нормативних актів, які встановлюють, змінюють або відновлюють правові відносини між суб'єктами та об'єктами управління національною безпекою на основі чинної Конституції України, законодавства України. Вони законодавчо встановлюють принципи та повноваження, права та обов'язки посадових осіб структурних підрозділів та адміністративних суб'єктів та їх приналежність, з метою забезпечення діяльності всіх адміністративних ланок у сфері національної безпеки та успішного виконання суб'єктів, покладених на національну безпеку.

Автором показано, як закон сприяє управлінню національною безпекою в умовах українського державотворення, створює загальну нормативну систему, що впливає на формування управлінських рішень, регулює економічні та фінансові відносини в суспільстві, які забезпечують ефективне управління безпекою та розвитком держави. наука безпеки. Крім того, право займає важливе місце в організації самої системи управління. Він використовується не тільки для регулювання суспільних відносин, а й для безпосереднього організаційного управління. Ця організаційна функція права є істотною для всієї системи державного управління.

Норми визначають, на якому рівні приймаються рішення, в якому порядку вони готуються і виконуються,

чий рішення для кого обов'язкові, як узгоджуються управлінські рішення на різних рівнях і як контролюється їх виконання. Можливість адміністративного права як засобу управління має сприяти розпізнаванню існуючих протиріч, їх вирішенню та запобіганню переростанню в конфлікти, що є одним із найважливіших аспектів соціальної цінності права. На кожній стадії законодавчого процесу мають виявлятися вимоги об'єктивної закономірності розвитку, у тому числі суперечності суспільних відносин, які потребують правового розв'язання. Наші прогнози на майбутнє обнадійливі та оптимістичні. Зрештою, минулі події в Україні показали, що на роздоріжжі будь-якої суспільно-політичної формації неминуче виникнуть складності та потрясіння, яких неможливо уникнути. Тоді,

враховуючи позитивний і негативний досвід управління зонами безпеки, які ми не окупуємо, в країні встановлюється мир і порядок.

Отримані результати свідчать, що найнебезпечнішою загрозою для України та її національної безпеки сьогодні є корупція влади, яка разом із політичною корупцією становить системну корупцію. Сьогодні актуальним є вдосконалення законодавства, що регулює діяльність політичних партій, законодавчої та виконавчої влади, посилення відповідальності екстремістів за скоєні ними злочини. Необхідно вжити практичних заходів щодо імплементації в національне законодавство положень статті 20 Конвенції ООН проти корупції, яку ратифікувала Україна, щодо неправомірного посилення відповідальності.

Список використаних джерел

1. Shevchuk Oksana, Mentukh Natalia Current issues of investment support of state information SECURITY of Ukraine under conditions of maritime. «Copernicus Political and Legal Studies» № 2 / 2022. <https://czasopisma.marszalek.com.pl/images/pliki/rop/22/rop2205.pdf>
2. Novytskyi, H. V, Shcherbyna, L. I., Pyvovarov, V. V, Kartamyshva, O. Y., & Lyso-dyed, O. V. (2022). Ukraine's constitutional doctrine of national security. *Revista Científica General José María Córdova*, 20(38), 387-406. <https://dx.doi.org/10.21830/19006586.902>
3. Preston, A. (2021). National security as grand strategy: Edward Mead Earle and the Burdens of World Power. In Borgwardt, E., McKnight Nichols, C., & Preston, A, (Eds.) *Rethinking American Grand Strategy*, 238–253. <https://doi.org/10.1093/oso/9780190695668.003.0012>
4. Novikovas, A., Novikoviene, L., Shapoval, R., & Solntseva, K. (2017). The peculiarities of motivation and organization of civil defence service in Lithuania and Ukraine. *Journal of Security and Sustainability Issues*, 7(2), 369–380. [https://doi.org/10.9770/jssi.2017.7.2\(16\)](https://doi.org/10.9770/jssi.2017.7.2(16))
5. Шевчук О., Н.Ф. Ментух Реалізація політики державної інформаційної безпеки України в контексті запобігання корупції: адміністративно-правовий аспект. // Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія : Право. 2021. Випуск 64. С. 282–287. URL: http://visnyk-juris-uzhnu-uz.com/wp-content/uploads/2021/06/NVUzhNU_64.pdf
6. Novytskyi, H.V. (2004). National Security of Ukraine: Creation of a System of Legal Regulation. *State Security of Ukraine*, 2, 13–17.
7. Pant, H.V., & Bommakanti, K. (2019). India's national security: challenges and dilemmas. *International Affairs*, 95(4), 835–857. <https://doi.org/10.1093/ia/iiz053>
8. Аброськін, В. В. Адміністративно-правові засади забезпечення Національною поліцією України публічної безпеки в умовах антитерористичної операції : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / В. В. Аброськін; МВС України, Харк. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2018. 27 с.
9. Про національну безпеку України: Закону України від 21 червня 2018 року № 2469-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19#Text> (Дата звернення 1.02.2023 року)

10. Березовська І.Р. Поняття і характеристика структурних елементів механізму застосування адміністративно-правових засобів забезпечення інформаційної безпеки України. Науковий вісник національної академії внутрішніх справ. 2013. № 2. С. 31–35.

11. Цибульник Н.Ю. Деякі питання сектора безпеки України як об'єкта адміністративно-правового регулювання. Адміністративне право і процес. 2021. № 1. С. 154–155.

12. Мосейко А.Г. Публічне адміністрування у сфері національної безпеки України : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Запорізь. нац. ун-т. Запоріжжя, 2019. 220 с.

13. Публічне управління та національна безпека : монографія / за ред. А.М. Михенка, Н.М. Грущинської. Київ : НАУ, 2019. 340 с.

14. Павлютін Ю.М. Загальнотеоретичний вимір національної безпеки як об'єкта публічного адміністрування. Честь і закон. 2020. № 2 (73). С. 115–121.

15. Бондаренко К.В. Публічне адміністрування національно-безпековою сферою в Україні: теоретичні, правові та організаційні засади : монографія. Одеса : Фенікс, 2019. 404 с.

Левківська В. М. Адміністративно-правові засади забезпечення національної безпеки України в умовах гібридних загроз

У науковій літературі прийнято розглядати та аналізувати війну виключно як насильницьке (конвенційне) протистояння суб'єктів міжнародної політики. Однак при цьому не враховується, що сучасні війни все частіше розгортаються в «сірій зоні», тобто поза межами міжнародного права, ведуться вони як у фізичному, так і в інших вимірах – інформаційному, кібернетичному, культурному, когнітивному – переважно невоєнними способами та із залученням іррегулярних формувань (повстанців, терористів тощо). В результаті сьогоденне міждержавне протистояння стає все більш складним та комплексним – гібридним, репрезентуючи нові механізми неядерного стримування.

Слід визнати, що в сучасній науковій літературі немає єдиного підходу до розуміння того, що являє собою гібридна загроза, що цілком зрозуміло саме її суттю – мінливістю, складністю та комплексністю способів її ведення, а також гнучкістю та адаптивністю до конкретних обставин. Існує досить багато розрізнених досліджень, присвячених окремим складовим гібридної війни, таким як «м'яка сила», інформаційна, економічна та кібервійни, «кольорові революції» тощо, в яких різні автори використовують суперечливі підходи.

Предметом цього дослідження є феномен гібридних воєн, його зміст та конкретні способи ведення таких воєн. Метою роботи є проведення комплексного аналізу предмета дослідження, а також структурування явищ, що утворюють у своєму комплексі феномен гібридної війни, визначення їх співвідношення та взаємного впливу різних способів ведення гібридної війни, формулювання конкретних пропозицій щодо протидії загрозам національній безпеці.

Автором показано, як закон сприяє управлінню національною безпекою в умовах українського державотворення, створює загальну нормативну систему, що впливає на формування управлінських рішень, регулює економічні та фінансові відносини в суспільстві, які забезпечують ефективне управління безпекою та розвитком держави. наука безпеки. Крім того, право займає важливе місце в організації самої системи управління. Він використовується не тільки для регулювання суспільних відносин, а й для безпосереднього організаційного управління. Ця організаційна функція права є істотною для всієї системи державного управління.

Автор приходить до висновку, Правовою основою управління національною безпекою України є єдність Конституції, законодавства, адміністративних законів та галузевих нормативних актів, які встановлюють, змінюють або відновлюють правові відносини між суб'єктами та об'єктами управління національною безпекою на основі чинної Конституції України, законодавства України. Вони законодавчо встановлюють принципи та повноваження, права та обов'язки посадових осіб структурних підрозділів та адміністративних суб'єктів та їх приналежність, з метою забезпечення діяльності всіх

адміністративних ланок у сфері національної безпеки та успішного виконання суб'єктів, покладених на національну безпеку.

Ключові слова: гібридні війни, гібридні загрози, м'яка сила, інформаційна війна, інформаційна безпека, кібербезпека, соціальні мережі, критична інфраструктура, національна безпека.

Levkivska V. Administrative and legal principles of ensuring the national security of Ukraine in conditions of hybrid threats

In the scientific literature, it is customary to consider and analyze the war exclusively as a violent (conventional) confrontation between the subjects of international politics. However, this does not take into account the fact that modern wars are increasingly being waged in the «gray zone», that is, outside the boundaries of international law, they are being fought both in physical and other dimensions – informational, cybernetic, cultural, cognitive – mainly in non-military ways and with the involvement irregular formations (insurgents, terrorists, etc.). As a result, today's interstate confrontation is becoming increasingly complex and complex – hybrid, representing new mechanisms of non-nuclear deterrence.

It should be recognized that in modern scientific literature there is no single approach to understanding what a hybrid threat is, which is quite clear from its essence – the variability, complexity and complexity of its management methods, as well as its flexibility and adaptability to specific circumstances. There are quite a lot of disparate studies devoted to individual components of hybrid warfare, such as «soft power», information, economic and cyber wars, «color revolutions», etc., in which different authors use conflicting approaches.

The subject of this study is the phenomenon of hybrid wars, its content and specific ways of conducting such wars. The purpose of the work is to carry out a comprehensive analysis of the subject of research, as well as structuring the phenomena that make up the phenomenon of hybrid war in their complex, determining their relationship and mutual influence of various methods of conducting hybrid war, formulating specific proposals for countering threats to national security.

The author shows how the law contributes to the management of national security in the conditions of Ukrainian state formation, creates a general normative system that affects the formation of management decisions, regulates economic and financial relations in society, which ensure effective management of security and development of the state. safety science. In addition, law occupies an important place in the organization of the management system itself. It is used not only to regulate social relations, but also for direct organizational management. This organizational function of law is essential for the entire system of public administration.

The author comes to the conclusion that the legal basis for the management of national security of Ukraine is the unity of the Constitution, legislation, administrative laws and industry regulations, which establish, change or restore legal relations between subjects and objects of national security management on the basis of the current Constitution of Ukraine, legislation of Ukraine. They legislatively establish the principles and powers, rights and duties of officials of structural units and administrative entities and their affiliation, with the aim of ensuring the activities of all administrative units in the field of national security and the successful implementation of entities entrusted with national security.

Key words: hybrid wars, hybrid threats, soft power, information warfare, information security, cyber security, social networks, critical infrastructure, national security.

